

opusdei.org

Prelaatin kirje (huhtikuu 2010)

Huhtikuun kirjeessään piispa Javier Echevarría kutsuu meidät pohtimaan sitä ideaa, että "nöyryytyksellään ja sitä seuranneella riemuvoitollaan Herramme on osoittanut meille polun, jota meidän tulisi kulkea jokapäiväisessä elämässämme".

25.9.2010

Rakkaat lapseni: varjelkoon Jeesus
tyttäriäni ja poikiani!

Eilen, maaliskuun 31. päivänä, tuli kuluneeksi 75 vuotta siitä, kun Pyhä Josemaria ensimmäisen kerran vietti messua Ferraz –nimisessä opiskelijakodissa ja jätti pyhimmän sakramentin tabernaakkeliin. Huomenna, huhtikuun 2. päivänä, on kulunut 5 vuotta Johannes Paavali II:n kuolemasta. Nämä kaksi hyvin erilaista vuosipäivää herättävät erityisen kaiun sydämissämme. Molemmat vuosipäivät osuvat tänä vuonna pyhälle viikolle. Ne kutsuvat meitä kulkemaan kristillisen kutsumuksemme polkua läheisessä yhteydessä Jeesuksen Kristuksen kanssa, joka on totisesti läsnä Pyhässä Eukaristiassa, seuraten häntä läheisesti hänen pelastavassa kärsimyksessään.

Pyhä Josemaria ajatteli usein, että hänen säilyttyään Herramme keskuksen tabernaakkeliin apostolinen työ on saanut kokea suuren kasvun. Varsin pian sen

jälkeen, vaikkei ollutkaan nähtävissä mitään loppua vaikeuksille (joita tulemme aina kohtaamaan, koska se on se tie, jonka Herramme valitsi), sato alkoi olla yhä runsaampi. Tästä hän kirjoitti kirjeessään Madrid-Alcalan hiippakunnan yleisvikaarille: ”Sen jälkeen, kun meillä on ollut Jeesus tabernaakkelissa tässä talossa, se on ollut erittäin havaittavissa. Hän tuli, ja työmme lisääntyi sekä laajuudeltaan että voimaltaan.”(1)

Kaikki muistamme, miten Johannes Paavali II:n kuolema aiheutti hengellisen “maanjäristyksen” niin monissa ihmisissä ja tuotti suunnatonta hedelmää. Tätä edelsi vuosia, kuukausia ja viikkoja, joiden aikana suuri paavi tarjosi – saarnoillaan ja esimerkillään, pitkällä sairaudellaan, Jumalalle omistaneella elämällään ja kuolemallaan – suurenmoisen todistuksen siitä, miten Kristusta

seurataan. Varmasti muistamme sen
päättäväisyyden, jolla hän tarttui
pyhään ristiin seuratesamme
televisiosta Ristin Tietä
Pitkäperjantaina, johon hän ei
päässyt osallistumaan.

Nämä ja muut muistikuvat voivat
auttaa meitä perehtyä syvällisemmin
pyhän viikon tapahtumiin. Pyhän
Kolmen Päivän liturgia, joka alkaa
tänä iltana messulla in Cena Domini
(Herran aterian) ja päättyy
Pääsiäisvigilian messuun, muistuttaa
meitä voimakkaasti siitä tavasta,
jonka Jumala on valinnut
lunastaakseen meidät. Pyytäkäämme
Herraltamme runsasta armoa
ymmärtää täydellisemmin tämä
suunnaton lahja, todella
käsittämättömän suuri, jonka hän on
antanut ihmiskunnalle uhrinsa
kautta Ristillä. Mitä päätöksiä olet
tehnyt, jotta et jättäisi Jeesusta yksin?
Pyydätkö häntä tekemään sinusta
todella katuvaan sielun? Pyritkö

vilpittömästi välttämään, että
lähtisin pakoon opetuslasten tavoin?

Kommentoidessaan pyhän Paavalin
hymniä kirjeessä filippiiläisille, joka
kuvaa Jumalan itsensä alentamista
meidän pelastukseksimme, (2)

Benedictus XVI sanoo: “apostoli
esittää tiivistetysti ja voimakkaasti
koko pelastuksen historian
mysterin, viitaten Aatamin
ylpeyteen, joka vaikkei ollut Jumala
halusi olla Jumalan kaltainen. Ja hän
panee vastakkain ensimmäisen
ihmisen ylpeyttä, jota me kaikki
tunnamme omassa

olemuksessamme, tosi Jumalan
Pojan nöyryyteen, joka tultuaan
ihmiseksi ei epäröi ottaa
kannettavakseen kaikkia inhimillisiä
heikkouksia, syntiä lukuunottamatta,
ja kulkea aina kuoleman syvyyksiin
asti. Tätä laskeutumista kärsimyksen
ja kuoleman äärimmäisiin
syvyyksiin seuraa hänen
riemuvoittonsa, todellinen kunnia,

rakkauden kunnia, sen rakkauden joka kulki tien loppuun saakka. Siksi on oikeudenmukaista, kuten pyhä Paavali sanoo, että Jeesuksen nimeä kunnioittaen on kaikkien polvistuttava, kaikkien niin taivaassa kuin maan päällä ja maan alla, ja jokaisen kielen on tunnustettava Isän Jumalan kunniaksi: Jeesus Kristus on Herra (Fil 2:10-11).”(3)

Pysähtykäämme mietiskelemään näitä apostoli Paavalin sanoja, jotka kuulemme jälleen kerran pitkäperjantaina ennen kärsimyskertomuksen lukemista pyhän Johanneksen evankeliumin mukaan. Ne ovat ikäänkuin ovi, joka sallii meidän päästä osallisiksi Jumalan suunnitelmista, jotka niin usein eriävät inhimillisistä suunnitelmista. Ottakaamme mielellään vastaan vastoinkäymiset, jotka Jumala sallii tai lähettää meille, varmoina siitä, että ne ovat osoituksia hänen rakkaudestaan

samalla tavoin kuin olivat hänen Poikansa kärsimys ja kuolema. “Tämä kaikki,” sanoi Benedictus XVI, ”ei ollut synkän mekanismin tai sokean kohtalon tuotetta: pikemminkin se oli hänen oma vapaa valintansa, joka oli seurausta jalosta kuuliaisuudesta Isän pelastussuunnitelmaa kohtaan. Ja kuolema, jonka hän kohtasi, Paavali lisää, oli ristiinnaulitsemisen kuolema, joka oli kaikkein nöyryyttävin ja alentavin kuviteltavissa oleva kuolema. Tämän kaiken”, pyhä Isä jatkaa, ”maailmankaikkeuden Herra teki rakkaudesta meitä kohtaan: rakkaudesta hän halusi ‘mitätöidä itsensä’ ja tulla meidän veljeksemme; rakkaudesta hän jakoi tilamme, jokaisen miehen ja naisen tilan.”(4)

Nöyryytyksellään ja sitä seuranneella riemuvoitollaan Herramme on osoittanut meille polun, jota meidän tulisi kulkea jokapäiväisessä

elämässämme. “Jos olemme uskollisia hänelle, Jeesuksen oma elämä,” kirjoitti pyhä Josemaria, “tulee jollain tavalla toistumaan meistä itsekunkin elämässä, sekä sisäisessä kehityksessä – pyhittymisessä - että ulkoisessa käytöksessä.”(5) Siten Pyhän Hengen vaikutuksesta henkilökohtaisen yhteistyömme avulla tulevat Kristuksen piirteet vähitellen näkyville meissä. Myös Ristin tien asemia seuratessamme, voimme syvällisesti mietiskellä Isämme kirjoittamia sanoja: “Herra, pyydän sinulta, että tekisin päätöksen irrottaa katumuksellani kurjan pahvinaamion, jonka olen itse väärentänyt surkeuksillani... Silloin, vain silloin, kontemplaation ja puhdistautumisen tiellä voin omaksua elämäsi aidot piirteet. Vähitellen me tulemme yhä enemmän sinun kaltaisiksi. Me olemme silloin toisia Kristuksia, itse Kristus, ipse Christus.”(6)

Tyttäreni ja poikani, pyydän Jumalalta, että ymmärtäisimme perusteellisesti sen, että suurin rakkauden ja onnen osoituksemme on itsemme alentaminen, koska silloin Jumala täyttää meidät ääriä myöten. Älkäämme unohtako niihin säkeisiin – vaatimattomiin, sanoi Isämme – sisältyvää suurta totuutta, jotka tulivat Pyhän Josemarian huulille: Jeesuksen sydän, joka valaisee minut,/tänään sanon, että olet rakkauteni ja hyvyyteni,/tänään olet antanut minulle ristisi ja orjantappurasi,/tänään sanon, että rakastat minua.

Herramme kohtelee meitä näin – antamalla meille osuuden Rististään – pyhittääkseen meidät, ja sallii myös itse kirkon kärsiä monista hyökkäyksistä. “Tämä ei ole mitään uutta,” sanoi kerran pyhä Josemaría. “Siitä saakka, kun Jeesus Kristus perusti kirkon, tämä äitimme on kärsinyt jatkuvaa vainoa. Menneinä

aikoina näitä hyökkäyksiä on tehty avoimesti. Nyt, monissa tapauksissa, vaino on peiteltyä. Mutta tänään, kuten eilenkin, kirkkoa vastaan jatkuvasti taistellaan.”(7)

Minkään tällaisen ei tulisi yllättää meitä. Herramme ilmoitti apostoleille: Jos maailma vihaa teitä, muistakaa, että ennen teitä se on vihannut minua. Jos te kuuluisitte tähän maailmaan, se rakastaisi teitä, omiaan. Mutta te ette kuulu maailmaan, koska minä olen teidät siitä omikseni valinnut, ja siksi maailma vihaa teitä. Muistakaa, mitä teille sanoin: ei palvelija ole herraansa suurempi. Jos minua on vainottu, vainotaan teitäkin. Jos minun sanaani on kuultu, kuullaan myös teidän sanaanne.(8)

Varmasti aika ajoin nämä hyökkäykset katolista oppia, paavia ja piispoja vastaan voimistuvat. Papeille nauretaan kuten muillekin,

jotka yrittävät elää moraalisesti ylevää elämää. Katolisia maallikoita, jotka käyttävät vapauttaan ja yrittävät valaista yhteiskunnan lakeja ja rakenteita evankeliumin valossa, syrjitään. Olen varma, että olette kaikki surullisia näiden ihmisparkojen puolesta, joiden mielissä ja sieluissa on tilaa vain katkeruudelle. Tuokaamme heidät rukouksissamme Herramme luo.

Näiden tilanteiden edessä meidän ei tulisi menettää rohkeuttamme tai tuntea pelkoa. Meidän tulisi tuntea veljellistä surua niiden puolesta, jotka ovat erehtyneet, ja rukoilla heidän puolestaan. Palkitkaamme paha hyvällä ja päättäkäämme olla yhä iloisemmin uskollisia ja apostolisempia. Muistuttakaamme mieliimme Pyhän Josemarían ilmaus ”Jumala ja uskallus” Opus Dein alkuvuosina, jolloin vaikeudet kirkon elämässä eivät olleet tämänhetkisien pienempiä. Pohtikaamme Herramme

sanoja, joita äsken lainasin: Jos he ovat vainonneet minua, he vainoavat myös teitä; jos he pitivät sanani, he pitävät teidänkin sananne. Jumala ei häviä taisteluista. Määrättömällä rakkaudellaan ja kaikkivoipaisuudellaan hän saa aikaan pahasta hyvää.

Vaikka usein jotkut huusivat voittoa, koska ajattelivat saaneensa kirkkoa loppuun, Kristuksen morsian on aina noussut entistä kauniimpana ja puhtaampana, jatkaakseen olemassaoloaan pelastuksen välineenä kansojen keskuudessa. Pyhä Augustinus jo kiinnitti tähän huomiota omana aikanaan sanoissa, joita isämme lainasi yhdessä saarnoistaan. “Jos kerran kuulette loukkaavia sanoja ja huutoja suunnattavan kirkkoa vastaan, osoittakaa niille vailla rakkautta eläville inhimillisyydellä ja rakkaudella, etteivät he voi käyttäytyä noin pahoin äitiä kohtaan.

He hyökkäävät häntä vastaan nyt
rangaistuksetta, koska hänen
kuningaskuntansa, joka on hänen
mestarinsa ja perustajansa
valtakunta, ei ole tästä maailmasta.
“Niin kauan kuin vehnä valittaa
oljen joukossa, niin kauan kuin
vehnän tähkät huokaavat
ohdakkeiden seassa, niin kauan kuin
armon astiat valittavat vihan
astioiden seassa, niin kauan kuin lilja
nyyhkyttää orjantappuroiden seassa,
on aina oleva vihollisia, jotka
sanovat: Milloin hän kuolee ja hänen
nimensä katoaa? He ajattelevat: on
tuleva aika, jolloin kirkko häviää
eikä kristittyjä enää ole... Mutta, kun
he sanovat näin, he väistämättä
kuolevat. Ja kirkko pysyy (Pyhä
Augustinus, En. In Ps., 70, II, 12).”(9)

Joskus saatamme toivoa, että Jumala
osoittaisi voimansa vapauttamalla
kirkon lopullisesti niistä, jotka sitä
vainovat. Ja ehkä mekin
haluaisimme sanoa: Miksi sallit

heidän nöyryyttää tällä tavoin kansaa, jonka olet pelastanut? Tämä on se valitus, jonka pyhä Johannes Ilmestyskirjassaan panee niiden huulille, jotka ovat todistaneet Kristuksesta kuolemallaan: Näin alttarin alla niiden sielut, jotka oli tapettu Jumalan sanan ja oman todistuksensa tähden. Ne huusivat kovalla äänellä:”Kuinka kauan kestää, Valtias, sinä Pyhä ja Tosi, ennen kuin lausut tuomiosi ja kostat meidänt veremme maan asukkaille?”(10) Vastaus ei viivy kauan: Niitä... kehotettiin odottamaan rauhassa vielä vähän aikaa, kunnes niitä ja niiden veljiä, niiden lailla surmattuja Jumalan palvelijoita, olisi täysi määrä.(11)

Näin Jumala toimii. Ne, jotka todistivat Kristuksen pidättämisen, hänen epäpyhän oikeudenkäyntinsä, hänen epäoikeudenmukaisen tuomitsemisensa, hänen epäarvokkaan kuolemansa, tekivät

sen virhepäätelmän, että siinä oli kaiken loppu. Kuitenkaan, ihmiskunnan pelastus ei ole koskaan ollut lähempänä kuin silloin, kun Jeesus vapaaehtoisesti kärsi puolestamme. “Miten suurenmoinen ja samalla hämmästyttävä tämä mysteeri on!” pyhä Isä kommentoi. ”Emme voi koskaan riittävästi mietiskellä tätä totuutta. Vaikka hän oli Jumala, Jeesus ei halunnut tehdä tästä jumalallisesta oikeudestaan yksityisomaisuuttaan; hän ei halunnut käyttää jumalallista olemustaan, loistavaa arvokkuuttaan ja valtaansa, voiton välineenä.”(12)

Herramme haluaa, että Mystisen Ruumiinsa jäsenissä toteutuisi alennuksen ja ylentämisen salaisuus, jonka kautta hän toteutti vapahduksen. “Pitkäperjantai on surun täyttämä päivä, mutta se on samalla erityisen otollinen päivä herättämään uudelleen uskomme, vahvistamaan toivomme ja

rohkeutemme, jotta jokainen meistä
voi kantaa omaa ristiä nöyryydellä,
luottaen ja antautuen itsemme
Jumalaan, varmana hänen tuestaan
ja hänen voitostaan. Tämän päivän
liturgiassa lauletaan: O Crux, ave,
spes unica Eläköön, oi risti, ainoa
toivomme!”(13) Ehdotan teille jotain,
mitä näin isämme tekevän:
tunnustelevan ja mietiskelevän,
tehden erityisesti omikseen nuo
sanat, jotka toistetaan erityisellä
tavalla Pyhän Viikon aikana:
Adoramus te, Christe, et benedicimus
tibi. Quia per sanctam Crucem tuam
redemisti mundum! Palvomme
sinua, oi Kristus, ja ylistämme sinua.
Sillä pyhän ristisi kautta olet
lunastanut maailman!

Hänen loistavan ylösnousemuksensa
valossa, joka seurasi Kristuksen
kuolemaa ja hautaamista,
tapahtumat, jotka tuottavat meille
tuskaa tai kärsimystä, saavat
todellisen merkityksensä.

Pyrkikäämme siis ymmärtämään
niitä tällä tavoin, rakastaen joka
hetki Jumalan tahtoa, joka, vaikka ei
halua pahaa, sallii sen
kunnioittaakseen meidän
vapauttamme ja saadakseen armon
loistamaan entistä voimakkaammin.
Ja yrittäkäämme auttaa niitä monia
muita ihmisiä, jotka ehkä ovat
hämmentyneitä tai eksyneet
suunnasta, ymmärtämään tämä.

“Mitä tahansa tapahtuukaan, Kristus
ei hylkää morsiantaan.”(14)
Herramme asuu edelleen kirkossaan,
johon hän on lähettänyt Pyhän
Hengen olemaan hänen kanssaan
ikuisesti. “Jumalan suunnitelmat
olivat nämä: Jeesus, kuollen ristillä,
antoi meille totuuden ja elämän
Hengen. Kristus pysyy kirkossaan:
sen sakramenteissa, sen liturgiassa,
sen julistuksessa, kaikessa sen
toiminnassa.” (15) Ja isämme lisää: “
Vain silloin kun ihminen, ollessaan
uskollinen armoa kohtaan, päättää

ripustaa sielunsa keskelle ristin,
kieltäen itsensä Jumalan rakkauden
tähden, ollessaan todella vapaa
itsekkyydestä ja kaikesta väärästä
inhimillisestä varmuudesta, toisin
sanoen, kun hän elää todella uskosta,
niin silloin ja vain silloin hän saa
ylitsepursuavasti Pyhän Hengen
suuren tulen, suuren valon, suuren
lohdutuksen.”(16)

Tämän kuun 23. päivänä vietämme
jälleen kerran Isämme ensimmäisen
pyhän Kommuunion muistopäivää.
En tiedä, miten kuvailisin teille
hänen iloaan, hänen palvontaansa,
hänen eukaristista intoaan tuona
kiirastorstaina. Mutta voin kertoa
teille, että hänen kiitoksensa ja
Jeesuksen Kristuksen palvontansa
pyhässä ehtoollisessa olivat
esimerkillisiä: kaikki näytti hänestä
pieneltä ja hän pyysi Herraamme
pyhässä Sakramentissa opettamaan
hänelle rakastamaan, jotta hän
opettaisi meitä rakastamaan.

Tässä kuussa on muitakin Opus Dein historian vuosipäiviä: jätän sen teidän terveen uteliaisuutenne varaan, jotta hyvinä tyttärinä ja poikina tietäisimme, miten kiittää Pyhää Kolminaisuutta hänen hyvyystään meitä kohtaan. Nyt muun muassa niistä hengellisistä hedelmistä, joita viime viikonloppuna tekemäni Palermon matka tuotti.

Rukoilkaa edelleenkin innokkaasti Paavin ja hänen avustajiensa puolesta, kuin myös kaikkien minun rukoustarkoitusteni puolesta. Se ”tunnussana”, jota ehdotan teille on sama, minkä Pyhä Josemaría esitti Opus Dein alkuvaiheissa: ”Jumala ja uskallus”, usko ja rohkeus, toivoon perustuva optimismi. Syventäkäämme ystävyys- ja luottamuksen apostolaattia, joka on Opus Dein omaista, välittämättä siitä, mitä muut saattavat ajatella, perustuen uskon ja uhrauksen

elämään ja mahdollisimman hyvin
tehtyyn ammattityöhön. Ja Jumala on
toteuttava kaiken ”nopeammin,
runsaammin ja paremmin” kuin
olemme koskaan voineet kuvitella.

Kaikella kiintymykselläni siunaan
teitä,

Teidän Isänne

+ Javier

Rooma, 1. huhtikuuta 2010

Alaviitteet:

1. Pyhä Josemaría, Kirje Don
Francisco Moranille, 15.05.1935. (vrt.
Andrés Vázquez de Prada, Opus Dein
perustaja. Vol. I, s. 421).

2. Vrt. Fil 2:10-11.

3. Benedictus XVI, Puhe
yleisaudienssissa, 8.4.2009.

4. Benedictus XVI, Puhe yleisaudienssissa, 8.4.2009
5. Pyhä Josemaría, The Forge, nro. 418.
6. Pyhä Josemaría, Ristin tie, Kuudes asema.
7. Pyhä Josemaría, Saarna Kirkon yliluonnollinen päämäärä, 28.5.1972.
8. Joh. 15:18-20.
9. Pyhä Josemaría, Saarna Uskollisuus kirkolle, 4.6. 1972.
10. Ilm. 6:9-10.
11. Ilm. 6:11.
12. Benedictus XVI, Puhe kansalle, 8.4.2009
13. Benedictus XVI, Puhe kansalle, 8.4.2009

14. Pyhä Josemaría, Saarna
Uskollisuus kirkolle, 4.6. 1972.

15. Pyhä Josemaría, Kristus kulkee
juuri ohi, nro. 102.

16. Pyhä Josemaría, Kristus kulkee
juuri ohi, nro. 137.

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/fi-fi/article/prelaatin-
kirje-huhtikuu-2010/](https://dev.opusdei.org/fi-fi/article/prelaatin-kirje-huhtikuu-2010/) (5.8.2025)